

ani k uspokojení vymáhané pohledávky peněžité, a bylo by pouze újmou straně povinné učiněnou, která by straně vymáhající žádného prospěchu nepřinesla.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Mylný je názor vymáhající věřitelky, že firma Elektrické podniky města P. nebyla jako poddlužník oprávněna ke stížnosti proti usnesení prvního soudu, pokud jím byla povolena navržená exekuce zmocněním k výpovědi smlouvy o dodávání elektrického proudu, jež byla stranou povinnou uzavřena s onou firmou. Exekuce povolená tvoří součást zabaveného nároku na vydání jistoty, příslušejícího povinné straně proti poddlužníkovi při skončení odběru, z čehož plyne, že poddlužník je dotčen ve svých právech. Podle ustálené judikatury (srov. na př. čís. 3983 a 7377 sb. n. s.) přísluší poddlužníku podle čtvrtého odstavce § 294 ex. ř. právo k rekursu, když povolení exekuce odporuje zákonu. Žádané zmocnění předpokládá podle § 334 ex. ř. předchozí zabavení nějakého majetkového práva dlužníkovy, o které v projednávaném případě však nejde; odporuje proto povolení exekuce zákonu a správně rekursní soud na rekurs poddlužníkův změnil napadené usnesení prvního soudu povolující exekuci a návrh zamítl. Dle uvedeného byl poddlužník oprávněn k rekursu. Jinak se poukazuje vymáhající věřitelka na případné důvody napadeného usnesení, jež vývody dovolacího rekursu nebyly nijak vyvráceny.

Čís. 13799.

Ustanovení § 1313 a) obč. zák. nelze použít, byla-li škoda způsobena osobě od smluvníka rozdílné (jeho manželce).

(Rozh. ze dne 26. září 1934, Rv I 2376/32.)

Proti žalobě o nedoplatek kupní ceny namítl žalovaný započtením pohledávku na náhradu škody, jež vznikla manželce žalovaného tím, že zaměstnanci žalobcovi, zasazující za přispění třetích osob podlahu pro žalovaného, rozbili skleněnou tabuli náležející manželce žalovaného, jež svou náhradní pohledávku postoupila žalovanému. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl žalobě neuznav vzájemnou pohledávku žalovaného po právu. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil a uvedl v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e c h: Pokud odvolatel vyslovuje názor, že se ručení žalující strany za zavinění jejích zaměstnanců zakládá na ustanovení § 1313 a) obč. zák., přehlíží, že žalující strana by ručila za zavinění svých zaměstnanců jen proti tomu, komu byla zavázána k plnění, v souzeném případě jen proti žalovanému. To jest jasně vyjádřeno v citovaném právním předpisu. Poněvadž však v souzeném případě nevznikla škoda rozbitím skleněné tabule žalovanému, nýbrž jeho manželce, ustanovení § 1313 a) obč. zák. na souzený případ nedopadá, neboť žalující strana nebyla manželce žalovaného zavázána k nějakému plnění. Na věci nemůže nic změnit, že domnělou pohledávku z náhrady škody uplatňuje ve sporu žalovaný jako postupník své man-

želky, neboť postupem se nemohlo nic změnit na podstatě nároku. Když tedy manželce žalovaného vznikla škoda rozbitím tabule při zasazování podlahy pro žalovaného zaměstnanci žalující strany za spolupůsobení dalších třetích osob, pak může manželka žalovaného (žalovaný jako její postupník) uplatňovati nárok na náhradu škody proti škůdcům samým, avšak nemůže uplatňovati nárok proti žalující straně opřený o ustanovení § 1313 a) obč. zák., jehož by bylo lze použítí jen, kdyby majitelem skleněné tabule a tedy přímým poškozeným byl býval žalovaný sám.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Předpis § 1313 lit. a) obč. zák. má na mysli závazky někoho jiného a ručení za osoby, jichž povinný použije při plnění těchto závazků k onomu jinému (srov. rozh. čís. 10645 a 11659 sb. n. s.). Správně dovodil proto odvolací soud, že, když poškozena je toliko manželka žalovaného a ne on sám, nelze použítí v souzeném případě § 1313 lit. a) obč. zák. Nepřípadný je poukaz dovolatelův k tomu, že, ježto škoda manželce způsobená je ve skutečnosti škodou způsobenou manželi, lze podle § 1313 lit. a) obč. zák. uplatnit nárok na náhradu škody způsobené za takových okolností manželce. Zástupčí moc manželova podle § 1238 obč. zák. neopravňuje k tomu manžela a nedá se to odvodit ani z ustanovení § 1029 obč. zák.

Čís. 13800.

Obchodní pomocníci (zákon ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.).
Jde o služební poměr na určitou dobu (§ 19 zákona), byl-li ujednán na dobu, než nastoupí nový nájemce zaměstnavatelova podniku.
Pokud nešlo o pokračování ve služebním poměru.

(Rozh. ze dne 26. září 1934, Rv I 1207/33.)

Žalobkyně byla ředitelkou v kavárně a v bufetu žalovaných. Služební poměr byl uzavřen na dobu, dokud nenastoupí nový nájemce podniku žalovaných. Dne 1. března 1930 převzal podnik žalovaných nájemce S., jenž vyzval dne 15. března 1930 žalobkyni, by podnik opustila. Žaloba o zaplacení služebních požitků za výpovědní dobu byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobkyně uplatňuje jen dovolací důvod podle § 503 čís. 4 c. ř. s., napadajíc především právní názor nižších soudů, že služební poměr mezi žalobkyní a žalovaným byl sjednán na určitou dobu ve smyslu § 19, prvního odstavce, zákona o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák. Jde o to, zda v tom, že byl mezi stranami ujednán služební poměr na dobu, než nastoupí nový nájemce podniku žalovaných jest spatřovati ujednání služebního poměru na určitou dobu ve smyslu § 19 zákona o obchodních pomocnících. Právním nižší soudy k této otázce přisvědčily. Nejvyšší soud vyložil v obdobném případě,